

(Utdrag fra boken Norge på terskelen, Oslo, desember 2000

(<http://www.skagestad.info/BokNorgePaaTerskelen2000.pdf>), s.80-81)

Donaldismen ble introdusert som teknisk betegnelse i 1972 i *Jon Gisles* bok av samme navn, men selve fenomenet går tilbake til 1948 da Donald Duck & Co. gjorde sitt inntog på norsk jord som *tegneseriehefte*. Fra da av har stadig nye generasjoner av nordmenn fått sitt verdensbilde skapt gjennom *Carl Barks'* og *Don Rosa's* strek og fortellerkunst. Norge har (i forhold til innbyggertallet) flere donaldister enn noe annet land i verden. Den skotsk-amerikanske fjærfiguren og hans påståtte diagonal-lineære slektninger er en del av vår nasjonale selvforståelse. Norge er det eneste land hvor allegorier fra Andeby -- uten fare for å misforstås -- kan benyttes i vitenskapelige avhandlinger såvel som i debattinnlegg fra nasjonalforsamlingens talerstol. En skandalehistorie med sidemåltalende inka-ender ("*Firkant-egg-mysteriet*" fra 1963) viste at Donald slett ikke er ukontroversiell. Siden *Willi Storns* mislykte multimedia-utstilling "*Coca-Donald-samfunn, ikke ta meg!*" i 1969 har likevel ingen våget å forsøke å ta et oppgjør med donaldismen. Og hva skulle vel det være godt for?